

KIS HÍR

ÖZVEGY ANYA. (Lásd a 251. lapon.)

XXXVIII. kötet, 16. szám. Ára negyedévre 1 ft 40 kr. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. április 20-án.

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MAMA mindinkább elkomolyodott amint a levelet olvasta s a szemibe mintha könnyesepp gyűlt volna. Gyula aggódva leste, mit fog mondani, s kérő hangon szólt:

— Kedves jó mamácskám, ugy-é elküldhetem ezt a levelet? Ugy-é, megenyeged?

— Az nagyon bajos, édes fiam. Én már értem az egészet, nem kívánok semmi magyarázatot. De amit e levélben kérsz, az nagyon bajos dolog.

— De hát miért, anyácskám? Hiszen nekik tulajdonképen mindegy, akár én megyek, akár Rudi.

— Meglehet. De ha valakit meghivnak, az nem küldhet mást maga helyett. És ezt a levelet még arra érthetnék, mint ha azt kívánók, hogy te is mehess, Rudi is. Ez pedig szerénytelenség volna.

— De én nem megyek, ámbár tudom, Dorina azt sem bánná.

— Azt magam is hiszem, mert igen kedves leány. Hanem az atyja, az egészen más. Te már elég nagy vagy reá, hogy megértsed, ugy is tudhatod már... Tudod, hogy Lőrincz bácsi nem szerette az atyátokat, igazi mostoha testvérek voltak, nem is találkoztak fiatal koruktól fogva és mi nem is ösmerjük. Csak az a kedves Dorina erőlteti most, hogy tartsuk a rokonságot. Hát azt még nem tudhatjuk, mit szól hozzá az apja, aki egy kissé különös ember lehet. Azt már hallottam róla, hogy éppen a fiukat nem szereti.

Most aztán egyszerre ketten is mennétek hozzá? Ebből csak baj lehetne. Azt pedig nem akarom.

— Oh, attól én nem félek. Dorina tudja, mit csinál. Aztán nem is megyünk ketten. És ha Lőrincz bácsi bele egyezett, hogy egyikünk odamenjen, hát neki bizony mindegy, akár én megyek, akár Rudi. Egyikünket sem ismer.

A mama elmerengett és lassanként mást gondolt. Hadd küldje el Gyula a levelét, mely csupa testvéri jóindulattól eredt. Majd egy másik levél is megy, melyben a mama megmagyarázza a dolgot és megkéri Dorinát, felelje azt, hogy nem teljesítheti Gyula kérését, ugy kell történni, amint megállapodtak. Ezért tehát így szólt:

— Jól van, kedves fiam, elküldheted a leveledet.

— Köszönöm, kedves jó anyácskám! Majd lesz Rudinak kedves meglepetése!

— No, az még kérdés, szólt a mama mosolyogva. Nem ismerjük Lőrincz bácsit, tehát nem tudhatjuk, mulatságos lesz-e ott lenni a házában. De minden esetre, akármelyitek jut oda, iparkodnotok kell, hogy ne legyen oka rátok megharagudni. Ő gazdag ember, sokat megtehet a kedves leánya kedvéért, de azt bizonyosan nem tűrné, hogy alkalmatlanságot okozzatok neki, mert ahhoz ő bizonyosan nincs hozzászokva.

E szavak kissé meghökkenítették Gyulát. Eddig nem is igen gondolkozott arról, milyen ember lehet az a Lőrincz bácsi. Pedig hát az csakugyan meglehet, hogy valami gőgös, kemény ember, akivel bajos jó barátságba jutni, kívált az olyan

nyugtalan az nem kép lesz.

Főla

bölcsen r hogy amíg dig ne szó

Csak

lamit és de másna ki sétára tovább a még minc hivta, vag aztán mé vett észre

— M

nap irtál

Gyu

volna s

mondá:

— I

dák van

—

rom tud

—

—

gadni. A

is láttan

sokáig b

laddal. T

—

—

miféle le

—

mert ne

—

nagyon

a mama

nyugtalan fiunak, mint Rudi. No de hát az nem bizonyos, talán egészen más-kép lesz.

Föladta tehát a levelet a postára és bölcsen megfogadta a mama tanácsát, hogy amíg Dorinától válasz nem jön, addig ne szóljon semmit Rudinak.

Csakhogy Rudi mégis észre vett valamit és egy ideig hallgatott ugyan, de másnap reggel, mikor együtt indultak ki sétára a városka utcáin, már nem bírt tovább a kíváncsiságával. Boszus is volt még mindig amiatt, hogy Dorina nem őt hívta, vagy legalább őt is nem hívta. Most aztán még valami egyéb titkolózást is vett észre.

— Miféle levél volt az, melyet tegnap irtál és póstára adtál? kérdé.

Gyula úgy tett, mintha nem hallotta volna s egy bolt ablakánál megállva, mondá:

— Nézd csak, milyen szép nagy labdák vannak itt! Ilyen kellene nekünk.

— Bánom is én a labdát! Azt akarom tudni, kinek irtál levelet?

— Már hogy én?

— Igen is te! Hiába akarsz eltagadni. Azt is láttam, mikor irtad és azt is láttam, mikor a mamához vitted, aztán sokáig beszéltek s végre a postára szaladtál. Talán nem igaz?

— De! Ez mind igaz.

— No hát akkor én tudni akarom, miféle levél az.

— Pedig azt hiába akarsz tudni, mert nem mondhatom meg.

— Ugy? Hát valami titok? Szép, nagyon szép! Éppen erre tanított mindig a mama, hogy titkolózzunk egymás előtt.

— Most az egyszer csakugyan arra tanított, hogy erről a dologról jobb lesz semmit sem tudnod. Azért hiába is faggatózol, nem mondom meg.

Csakhogy Ruditól nem lehetett ilyen olcsón menekülni. Most már csak még inkább gyötörte a kíváncsiság, s mérgeződni is kezdett, hogy titkolnak előtte valamit.

Gyula jól látta, hogy ennek megint csak az a vége lesz, ami rendesen, mikor Rudi nagyon neki makacsolja magát valaminek: t. i. roppant pörölés. De most az egyszer Gyula keményen el volt szánva, hogy nem tágit. Pedig Rudi furfangosan fogott a dologhoz, szeliden kérésre fogta.

— Ugyan Gyuluska, ne légy olyan csökönyös! Hát mért ne tudhatnám én is azt, amit te tudsz? Ha titok, hát én ugyan el nem árulom, azt szentül ígérem.

— Hja lásd, én is így ígértem meg, tehát meg kell tartanom.

— Ejh, de kiállhatatlan vagy! pattant ki Rudi. Mindig örömed telik benne, ha nekem valami kellemetlenséget okozhatsz.

Gyula olyanformát gondolt, hogy ez éppen megfordítva igaz; de bár kissé boszantotta, mégis erőt vett magán.

— Jól van jól, csak pattogj! Majd egyszer később másképp beszélsz, mondá.

— De igen is nem beszéllek másképp, mert mindig azt fogom hinni és azt is fogom mondani, hogy kiállhatatlan és önző vagy, mindent csak magadnak tartogatsz, és örülsz, ha valamiből kiturhatsz engem.

Már erre bizony a fejébe szállt Gyulának a vére és nagyon uralkodnia kellett magán, hogy keményen ne feleljen.

— Ugyan menj, felelé végre bosszusan. Jobb, ha nem is megyünk együtt.

— Magam is jobb szeretem. Találok én jobb pajtást.

Elfutott. Gyula kissé boszankodva, de nyugodt lelki-ösmerettel nézett utána.

— Sebaj no, gondolá, majd másképp vélekedik holnap. Az a jó Dorina bizonyosan megteszi, amire kértem. Ha pedig nem teszi, akkor én sem megyek.

Ebbe aztán teljesen bele nyugodott és egy maga sétált ki a mezőre. Volt neki ott egy kedves helye a dombtetőn, árnyas nagy fák alatt, honnan sokszor nézegette a szép tájat. Egyszer már abba is bele fogott, hogy lerajzolja a gyönyörű képet, mely onnan látható volt.

— Kár, hogy nincs itt a rajz-eszközöm... ámbár ezt fősteni köllene... Jaj, csak én fősteni tudnék... milyen gyönyörű volna ez! Milyen csodálatos szép ott messze a hegység... szinte kék... és a napfény ott a felhőkön!

Ezen aztán órákig el tudott mélézni, mert abban telt legnagyobb öröme, ha valami olyan képet látott, amit lerajzolni, lefősteni volna érdemes. Rajzolatott, főstetőgetett is sokat, s az iskolában a rajztanárnak ő volt a kedvence. Már az atyja észre vette ezt a hajlamát, de nem igen bátorította.

— Gyakorold, az nagyon szép és hasznos, ha valaki szépen rajzol. De ez maga nem elég; szükséges, hogy egyebet tanulj, aminek még jobb hasznát veszed az életben.

És mert az apa azt mondta, Gyula iparkodott is, bármily nehezére esett egyik-másik tantárgy. De azt apja sem ellenezte volna, hogy szabad idejében ne gyönyörködjék itt a szép tájékban.

Szinte sajnálta, mikor végre haza köllött mennie. Éppen akkor tért meg, mikor a táviratokat kihordó szolgál a házba lépett. Rudi már otthon volt és kíváncsian szaladt a mamához.

— Kitől van a távirat? Szabad megtudni?

Ezuttal Gyula is kandi volt, mert sejtette, hogy Dorinától való. De ő nem kérdezősködött, mert tudta, hogy a mama úgy is megmondja, ha olyan valami van benne, amit tudnia köll és lehet.

Nem is csalódott, mert a mama így szólt:

— Előre gondoltam, hogy ez lesz belőle. Az a kedves jó Dorina igazán szinte tulságba megy.

— Mit csinált? kérdé Rudi.

— Azt, amit te meg sem érdemeltél, mert ügyetlen és illetlen voltál, mikor erről volt szó. De tudom, nem is a te kedvedért teszi, hanem csak mert Gyula kérte, hogy te mehess helyette. Ebben nem egyezik bele, hanem ezt sürgönyzi: »Atyámmal mindent rendbe hoztam, jőj-jön Gyula is, Rudi is, holnap a reggeli vonattal várjuk őket.«

— Én is? Én is? kérdé Rudi szinte kipirulva az örömtől s alig tudva elhinni, amit hallott.

— Te is, felelé a mama. Én nem akartam ugyan, de már csak nem rontom az örömeteket.

— Ol
mondá Ru

— K
ges, hogy c
csak Gyu

kérte Dori

— O

melyet teg

az apja

le erről

Meg is

csak a r

Me

idejük,

szülni

holmijö

— Oh, az a Dorina mégis kedves! mondá Rudi nagy kegyesen.

— Kétség kívül. De az még kétséges, hogy ezt nagyon szívesen tette-e? Ezt csak Gyulának köszönheted, aki megkérte Dorinát.

— Oh, hát ez volt abban a levélben, melyet tegnap irtál? Te mégis nagyon jó

vagy, Gyula! És én hogy megboszantottalak, mikor nem akartad megmondani, mi volt a levélben.

— Ugy! Hát megint kíváncsiskodtál, faggatóztál? szólt a mama. Pedig hány-szor hallottad már, hogy ez milyen csunya hiba.

Biz' azt sokszor hallotta Rudi. Már

HÍMBÁLÓZÁS. (Lásd a 250. lapon.)

az apja is intette, figyelmeztette, szokják le erről a csuf és igen megalázó hibáról. Meg is fogadta sokszor, de azért mindig csak a régi maradt.

Most azonban szerencséjére nem volt idejük, hogy sokat beszéljenek erről. Készülni kellett az utazásra, össze szedni holmijüket, csomagolni, hogy holnap ko-

rán reggel készen legyenek. Ez pedig nagy és nehéz munka volt, el sem készültek volna vele, ha a mama nem segít. Mert biz' ők magukkal vitték volna talán magát a házat is, annyifélet hordtak össze; a mama aztán kiválogatta, mire lesz igazán szükségük s ez szerencsésen belefért egy ládába.

Másnap reggel korán talpon voltak s alig várhatták, hogy már induljanak. Persze a mama kísérte őket a vasuti állomásra s előbb még egy kis pénzt is adott Gyulának.

— Ez a kettőtök utravalója. Ott a nagy városban láthattok valamit, amit nagyon megkívántok. Hát vegyetek magatoknak valami emléket. Csak holmi haszontalanságra ne pocsékoljátok el.

Gyula megigérte, hogy okosan fogják a pénzt felhasználni. Aztán beültek a vasuti kocsiba s a vonat elrobogott velök.

Az uton nem volt semmi kalandjok, a kényelmes kocsiban több más utassal baj nélkül megvoltak s éppen mert idegenek közt ültek, Rudi is meglehetősen csöndesen viselkedett. Ez nem is esett nagyon nehezére, mert az utazás nem tartott nagyon sokáig. Pár óra múlva a vonat egy óriási csarnokban állt meg s a kalauz minden kocsiba bekiáltott:

— Budapest! Tessék kiszállni!

Kiszálltak Gyula és Rudi is. Már itt aztán kissé ijedtebben néztek szét. Tömérdek ember szorongott, tolongott a nagy csarnokban s igyekezett az ajtó felé. A két testvér is oda ment a többi ember után.

— Itt most várunk kell, szólta Gyula. Itt fog keresni Dorina, vagy a kit ő ide küldött érettünk. Álljunk ide félre, ahol kevesebben vannak.

Félre vonultak a nagy váró csarnok egy csöndesebb részébe és vártak. Az volt az utasítás, hogy ne álljanak szóba senkivel, ne hallgassanak senkire, csak aki majd Lőrincz bácsi és Dorina nevében

fogja őket hívni. Mert sok gonosz furfangos ember akad a nagy városban, aki hamar észre veszi a tapasztalatlan idegent, kivált az ilyen gyerekfélét, s aztán elámitja, megesalja.

Gyula türelmesen várt, de Rudi mihamar kifogyott a béketűrésből, izgett-mozgott, hol elment pár lépésre, hol visszatért, mignem egyszerre csodálkozva állt meg. Nem messze tőlök nagy halmaz podgyász volt a földre rakva: ládák, csomagok, kosarak. Egyik kosár pedig mozgott. Igen, valósággal mozgott, kapargálás is hallatszott belülről.

— Ugyan mi lehet benne? szólta Rudi kíváncsian.

Körül nézett, de nem volt közel senki, aki a podgyász-csomóval törődni látszott volna. A gazdája más valahol járt. Ez nagyon kedvére volt Rudinak, mert így megvizsgálhatja, mi van abban a kosárban. Le is hajolt és fölkapcsolta a szíjját, mellyel a kosár födele le volt szorítva.

— Mit csinálsz, Rudi? kiáltott rá Gyula. Hagyd békén a más holmiját!

De már későn volt. Rudi éppen föl emelte a kosár födelét s ebben a pillanatban mint a villám szökkent ki egy gyönyörű macska, a kellemetlen fogság után egészen megvadultan eredve szökésnek.

— Jaj! Fogják meg! Fogják meg! Elszökik, el fog veszni! kiáltá ekkor mind a két fiu nagy ijedelemmel.

Éppen ekkor ért oda egy öreges ur, a podgyász gazdája.

— Ejnye, ti semmire való ficzkók! kiáltá nagy haraggal. Hogy mertetek hozzá nyulni ahhoz a kosárhoz?

— Oh kérem, én csak...izé... nagyon mozgott... csak látni akartam, mi mozog benne, hebegé Rudi.

— No megállj, majd adok neked mindjárt nemcsak látni valót, hanem megérezni valót is.

(Folytása következik.)

KIS GYERMEK A LÉPCSŐN.

Még a lábán alig áll,
 Tip, tip, tip. —
 S már is lépcsőn szaladgál,
 Tip, tip, tip.
 A pólyából nem rég bujt ki,
 Tip, tip, tip. —
 S már ma garádcsra fut ki,
 Tip, tip, tip.

Vigyázz, vigyázz, míg nem késő,
 Hop, hop, hop. —
 Nehéz neked még a lépcső,
 Hop, hop, hop.
 Bele sántul kicsi lábad,
 Hop, hop, hop. —
 S megütöd az orrocskádát,
 Hop, hop, hop.

Lajos bácsi.

SZELID DARVAK.

— Természetráji csevegés. —

(Képpel a 248—249. lapokon.)

INAP egy szép napon, hogy me-
 gint ott jártam az állatkertben,
 meglátogattam újra hosszú lábú,
 hosszú csőrű kedvenceimet, a darvakat.
 Az igazat megvallva, nem sokat törődtek
 velem. Az egyik ott gázolt tovább a kis
 árok pocsolyájában, a második meg csön-
 deszen állt egy helyben, mintha mélyen
 gondolkoznék. Bizonyosan arra gondolt,
 hogy mégis csak jobb volna messze kint
 lenni a szabadban, és nagy baj, mikor
 valakinek szárnya van, mégsem repülhet,
 mert kitépték a repülő tollait.

De meglehet, akkor sem repülne el,
 ha birna. Mert a daru nagyon meg tud
 szelidülni s én éppen azért szeretem, mert
 két igen érdekes példányát láttam. Ezek-
 ről akarok egyet-mást elmondani.

Az egyik félig-meddig rab volt, egy
 madárbarát természet-tudósnak a rabja.
 Sokféle ritka s érdekes madár volt ott
 együtt, igen kellemes fogságban. Mert
 tágas helyök volt, a hol röpkedhettek, mo-
 zoghattak, s akár azt is hihették, hogy
 szabadok. Itt élt az én két darum is, és
 nagyon nyugodt elégedett volt az éle-
 tők, mignem egy napon nagy szomorúság
 történt: az egyik daru megbetegedett s
 nem használt neki semmi gyógyítás, ápo-
 lás, biz' ő szegény fölfordult, kimult.

Tudós gazdája sajnálta, de bele nyu-
 godott; hanem a másik daru nem tudta
 oly könnyen elviselni párja vesztét. E nap-
 tól fogva vigasztalhatatlan volt, szem-
 mel láthatólag fogyott, csenevészedett és

látni lehetett, hogy ha így tart tovább, mihamar elpusztul nagy bánatában. A tudós madárbarát mindenfélét próbált, de hiába! Végre egy furesa ötlete támadt. Egy nagy tükörrel vitetett ki a madarak tanyájára s egy bokor mellett jól megerősítve állíttatá föl. Nem is esalatkozott. Ettől fogva a bus daru egészen megváltozott. Amint a tükörben a saját képét megpillantá, elfeledte a szomorúságát, vigan ugrált, tolaszkodott s mihamar újra erős és fürgé lett. Azt persze soha sem lehetett kideríteni, mit gondolt daru barátunk; azt hitte-é, hogy akit a tükörben lát, az egy másik daru s talán éppen az ő kedves társa, vagy pedig ráismert saját magára és anynyira tetszett magának, hogy elfeledte minden bánatát. A többi madarak csöppet sem törődtek a tükörrel, pedig azok is láthatták magukat benne.

Egy másik szelid daru nem fogságban élt, hanem egészen szabadon s olyan vig és okos ficzko volt, hogy mindenki szerette s dédelgette. Ő is pontosan megismerte azokat, akik kedvében jártak és ellátogatott minden udvarra, a hol csemegére számíthatott. Nem is távozott addig, míg meg nem kapta a porcióját.

Ennek sem volt párja, de azért nem busult egy csöppet sem, hanem keresett magának pajtást. Talált is, még pedig

ugyancsak furesát: egy nagy bikát. Hogy a hatalmas bika is szerette-é, nem tudom; de soha sem bántotta s lassanként egészen megszokta, hogy a bolondos madár

ott ugráljon körülötte. Mert a daru, ha csak szerit ejthette, mindég követte a bikát, elkísérte a mezőre s hol előtte, hol

mögötte sétált, de soha sem távozott messzire tőle. Mikor aztán a bikát, mert nagyon vad és veszedelmes lett, levágták, daru barátunk más pajtásokat keresett,

még pedig ismét négylábuakat. A juhokat, teheneket kísért ki a legelőre, de már ezeket nem tisztelte oly nagyon, mint a hatalmas bikát, sőt uralkodni akart fölöttük. Ide-oda terelte őket s ha valamelyik nem engedelmeskedett, azt ugyancsak megvagdalta a kemény csőrével. Ennek a pásztorkodásnak aztán egyszer-másszor rossz vége is lett. Egy napon néhány ijedős juhocskát anynyira megriasztott, hogy ezek eszeveszetten eliramodtak s a kövér buza-vetésben kezdtek legelészni. A daru ezt nem bánta s abba hagyta a makacs engedetlenek üldözését; de bánta a vetés gazdája, ki éppen ott járt és behajtotta a juhokat a tilosból, míg a daru szépen haza sétált.

DARU A TÜKÖR ELŐTT.

Az ilyen csinyeket azonban megbocsátották neki s jól tartották. Legkedvesebb eledele a kenyér volt s elvette kézből is. De ha azt akarta, hogy a földre szórják neki, akkor a szájába kapott darabot először letette a földre s onnan vette föl újra. Az öreg szakácsnéval, aki rendszeren etette, igen jó

barátságban élt. Ha a rendes etetés idején nem látta, keresésére indult s bejárta az egész házat, udvart, figyelve a hangokra, léptekre, mert még erről is rá

ismert és örvendezve szaladt eléje. Nagy barátságuk még a daru kicsi korában kezdődött, mikor az öreg szakácsné sokat foglalkozott vele s ölből hordozta pihenő helyére éjszakára. Ha esős, bus idő volt, korán szeretett lepihenni s ott őgylgett a szakácsné körül, várva, hogy ez nyugvóra vigye. De szép időben nehéz volt megfogni. Bujkált, huzódozott, éppen mint egyik-másik makranczos gyermek, aki még nem akar lefeküdni.

Csak akkor haragudott hű ápolójára, ha ez valamiképp megfeledezett az etetésről. Mert éhezni nem szeretett, s olyan nyugtalankodást vitt véghez, mint akár-melyik türelmetlen kis gyerek. De ez csak ritkán esett meg, s mindenki szerette a vig és okos madarat, mely sokáig boldogan élt ott az udvaron.

HIMBALÓZÁS.

(Képpel a 245. lapon).

NAGYSZERŰ fölfedezésre bukkantak Gizike és Vilike, amint ott sétáltak a mezőn.

— Nézd csak, Gizike, ott egy nagy fa-tuskó! Milyen pompás!

Gizike látta, de nem értette mindjárt, miért volna az olyan nagyon pompás. Csakhogy Vilike rögtön megmagyarázta.

— Hát nem látod? Amott meg egy hosszú deszka hever, azt ráfektetjük és kész a hinta.

— Az ám, csakugyan! Jaj de jó lesz.

Mindjárt dologhoz is láttak. A deszka nehéz volt ugyan, de egyesült erővel mégis fölemelték és rávetették a tuskóra.

Éppen hozzá akartak fogni a mulatsághoz, mikor arra ment az öreg csősz és kérdezte, mire készülnek?

— Hiszen láthatja: hintáznunk!

— Hm! De aztán értenek-é hozzá?

No már erre csakugyan nagyot köllött nevetni. Ilyet kérdezni! Ugyan menjen dolgára, Mihály bátyó!

— Jól van no, hiszen megyek, szól az öreg. Csak úgy gondoltam, hogy... azért bizony nem kell olyan nagyon nevetni az öregem!

Odább is ment, Gizike és Vilike pedig hozzáfogtak a játékhoz, mely nagyon mulatságos volt. Fölemelkedtek meg leszálltak, közben meg is tréfálták egymást s hol az egyik, hol a másik, mikor a földhöz ért, lenyomta a deszkát, úgy hogy a másik fönt lebegett a levegőben. Ezen aztán jót lehetett nevetni.

— Éppen Gizike nyomta így le a deszkát és tréfálkozott Vilikével, aki csöppet sem bánta, hogy ott lebeg a magasban. Ugy képzelte, mintha lovagolna. De egyszerre aztán olyanformát érzett, mintha madár volna, mert röpiült, csakhogy lefelé, és nagyon hirtelen, és csak egy pillanatig, aztán fájdalmas sikoltással eszméletlenül terült el a földön.

Mi történt? Nagyon egyszerű kis dolog. Gizike, amint ránehezedett a deszka végére, egészen közel egy tarka kis pillangót látott meg. Már ezt persze hogy meg kell fogni. Nem gondolt semmi egyébre s hirtelen leugrott a deszkáról. A deszka másik vége, melyen Vilike lovagolt, természetesen abban a pillanatban gyorsan lecsapódott és Vilike nagyot ütődve terült el a földön.

Az öreg Mihály bátyó még nem járt messze és meghallotta a sikoltást. Vissza is fordult oda mindjárt.

— Ehol ni! Mindjárt gondoltam, hogy baj lesz. De hát nevettek rajtam.

Gizike csak bámult nagy ijedtében. Mihály bátyó pedig gyorsan ölbé kapta Vilikét és vitte be a házba, utközben még azt is megmagyarázta a szepegő Gizikének, mért és hogyan okozta a bajt.

Vilike bizony megfeküdt néhány napig a nagy zuhanást, s jó szerenese,

hogy komolyabb baj nem lett belőle. Gizike naphosszat ott volt az ágya mellett és mulattatta, mikor pedig újra kísétálhattak, így szólt:

— Tudod, Vilike, máskor ha okosabb ember mond valamit, amit furcsának gondolunk, hát először majd kérdezzük, hogy megértsük, és nem nevetjük, mert a ki hamar nevet az intésen, azt hamar eléri a sírás.

ÖZVEGY ANYA.

(Képpel a czinulapon.)

*MIND, mind egyformán szeretlek,
Mind szívemhez nőttetek!
Hogy is tennék különbséget,
Gyermekeim, köztetek?*

*De amíg szívemben együtt
Egyszerre van helyetek:
Ülömbe csak egymásután
Ültethetlek titeket.*

*Oh, amíg a bús kórággyon
Gyötrődtem át heteken,
S ott vergődtem forrva-fázva,
Nehéz láztól betegen:*

*Sulyos, hosszú álmaimban
Csak titeket láttalak...
Mint kétszeres árváimat
Jajgatva gyászoltalak.*

*Jó apátok sírja mellé
Engem is temessenek?
Orvos ur!... A gyermekimért!...
Oh, az anyát mentse meg!*

*S az orvos kezét Istennek
Szent irgalma vezeté:
Felgyógyultam, s életem most
Ismét gyermekeimé!*

KÉTFÉLE KINCS.

— Párbeszéd. —

(Képel a 252. lapon.)

— JULISKA! Hová mégy? Nagyon sietős a dolgod?

— Dehogy sietős! Csak úgy ügyelgek, mert anyácskám elküldött hazuról; azt mondja, nagyon fáj a feje és esőndben akar nyugodni, hát elvittem a kis öcsémet nagyapámékhoz, és most nem is tudom, haza menjek-é, mert még föl találom ébreszteni anyácskámat.

— No, akkor hát jőjj be hozzám egy kicsit.

— Be is mennék szívesen, kedves Aranka kisasszony, csakhogy... izé...

— No's, mitől félsz? Talán nem engedi az édes anyád?

— Oh, dehogy! Hiszen az mindig csak Aranka kisasszonyt emlegeti, azt mondja, hogy igazán jó a neve, olyan aranyos jó szívű... de a kisasszony nénikéje talán nem szereti, ha ilyen szegény leány, mint én, bejár a házába.

— Ugyan már mit beszélsz! A nénikém tudja, hogy szeretlek; hiszen emlékszel, még mikor édes jó mamám élt, akkor is sokszor beszóltál. No, csak jőjj szaporán, majd megmutatom az új bábumat.

— Megint új bábuja van? Már azt megnézem. Jaj de jó is Aranka kisasszonynak, hogy mindent kap, amire kedve van.

— No, nem éppen mindent... az nagy szó. Én nem is kívánok sokat. Add a kezed, menjünk be... így ni. Van egy szép kis kanári madárkám is, még azt sem láttad. Oly gyönyörűen csattog!

— Meghiszem! Bizonyosan szebben, mint mikor nálunk az én kis Pisti öcsém sivaalkodik.

— Már ez nagyon valószínű. No itt az én szobám. Lépj be. Igy ni! Most aztán te mondd meg, mivel akarsz játszani. Te vagy a vendég.

— Oh kérem... dehogya! Nem is merném mondani. De még ha akarnám sem tudnám, annyi itt a gyönyörű szép dolog. Jaj Istenem, de csak boldog is Aranka kisasszony!

— Már ugyan miért gondolod ezt, te bohó!

— Hogy ne! Hiszen egész paradicsomkert csak ez a szobája is! Milyen gyönyörű ez az új bábu! Ni, a madárkának meg milyen szép kalitkája van! Itt meg a sok szép képes könyv... itt meg a nagy szekrény tele szebbnél szebb ruhákkal!... Hjajaj! Bizony csak vannak boldog emberek a világon!

— Ejnye Juliska, ezt már egészen úgy mondtad, mintha irigykednél.

— Én? Isten mentsen! Csak úgy elgondoltam... milyen szép itt minden, nálunk otthon pedig semmi sincs az effélékből. Oh, Aranka kisasszony, akinek ilyen bőven van kincse, az nem is tudja,

mi a szomorúság. De akinek semmije sincs, mint nekem...

— Nem jól mondd ezt, Juliska. No, ülj csak ide mellém. Hát te azt hiszed, hogy ez valami nagy kincs, amit itt láatsz?

— Már hogy ne hinném!

— És melyik az? Mutasd meg. Nézz jól körül... talán ott az a bábu? Két forint volt az ára, az igaz; de elkopik, össze török s ha lesz pénzem, veszek mást; ha nem lesz, nem veszek.

— No, nem éppen csak a bábu...

— Jól van, hát az a kedves kis kanári? Nagyon édes kis jószág, az bizonyos; de sok ezer és millió ember van meg nélküle és eszébe sem jut, hogy szerezzen. Hát az sem lehet valami nagy kincs...

— No persze, ha így becsüli, akkor semmit sem lehet nagyra tartani.

— De igen, lehet... volt nekem is egy kincsem... de már nincs... és nem is lesz soha többé!

— És mi volt az? No, hogy elszorodott! Hát mi volt az a kincs... és hova lett? Elvesztette?

— El! De hagyjuk ezt, Juliska. Nem azért hívtalak be, hogy buslakodjunk; azt én elvégzem magam is.

ARANKA ÉS JULISKA.

— Már azt csakugyan nem hittem volna, hogy ilyen paradicsom-kertben is lehessen busulni. Azt hittem, csak én szoktam tenni.

— Pedig a te helyedben én nem tenném, mert neked sokkal drágább kincsed van, mint mindaz, amit itt látsz.

— Nekem? Ugyan ne tréfáljon! Mi lehetne az? Én bizony még soha sem láttam. De mi ez? Micsoda lárma ez?

— Az ám... hogy kiabálnak! Es felreverik a harangot.

— Tűz van! Valjon hol ég?

— Nézzünk ki a kapu elé. Jőjj, én is kimegyek. Szaladjunk!

— Igen bizony... látnunk kell, hol van a tűz... Messze lehet... már az udvaron vagyunk és nem látni semmit.

— Mindjárt meglátjuk, ha kiállunk a kapu elé. Jaj, éppen arra felé füstöl, ahol ti laktok.

— Jaj Istenem, talán éppen a mi házuink ég!

— Hova szaladsz, Juliska? Maradj, hiszen te ott úgy sem segíthetsz.

— Már hogy maradnék! Hiszen ott van az én anyácskám. Talán még alszik is, betegen... Ó Istenem, édes jó Istenkém, oltalmazd az én drága jó édes anyámat! Jaj, ha már nem látnám többé!

— Várj no, ne szaladj oly nagyon! Én is megyek. Nem bírom utól érni, pedig azt hittem, erősebb és fürgébb vagyok. Ahá, megállítják, nem eresztik tovább. No, csakhogy elértelek. Most már maradjunk itt.

— De én nem maradok! Engem eresszenek oda! Én látni akarom az édes anyámat! Eresszenek, ha mondom.

Be akarok menni a házba, felköltöm, kibozom, vagy pedig ott veszek veled! Oh Istenem!

— Ne ijedezzel már oly nagyon! Hiszen látni innen, hogy messzebb ég. És ni, ott jön az édes anyád.

— Az... igen, ő az! Oh, édes anyám, kedves anyácskám!

— No, bizony elájul örömeben... nem csodálom, alkalmasint magam is úgy jártam volna... Erre felé kíséri az anyja... No Juliska, örülsz ugy-e?

— Jaj, de mennyire! Borzasztó volt az a gondolat!

— Elhíszem. De most menjünk innen... hallod? Azt mondják, hogy nem nekünk való ilyen helyen lábatlankodnunk. Jőjj vissza hozzám.

— Igen, megyek... de most már attól félek, nem fogok úgy dicsérni ott mindent. Oh, most már tudom, amit az elébb nem akartam elérteni, hogy nagyobb kincsem van neked otthon, mint Aranka kisasszonynak: az én drága jó anyám!

— Ugy-e? Lásd, most már érted, hogy a sok szép holmi közt én hogyan busulhatok, s te az egyszerű házatokban hogyan lehetsz boldogabb. Az én kincsem csak afféle vásári kincs, melyet el is lehet veszíteni, újra meg is venni s nem nagy baj, ha van, ha nincs. De a kinek van jó édes anyja, annak olyan kincse van, melyhez foghatót többet nem szerezhet, s ha egyszer elvesztette, a világnak minden kincseért sem kaphatja vissza!

PINTYŐKE ÉS CZIRMIÁK.

— AH, BÁR-
csak már rég
meghaltam vol-
na! szólt a pin-
tyőke és búsan
tekintett ki a
kalitkája rá-
csozatán.

— Értem fáj-
dalmadat, ked-

ves barátom, felelé Czirmiák, a kandur, aki
majd felfalta szemével a madárkát.

— Itten töltöm életemet ebben a börtönben, míg testvéreim künn röpködhetnek a szabad kék ég alatt, virágos réteken, hűvös erdőkben, egyik ágról a másikra.

— Borzasztó!

— Csak néha-néha engedik meg, hogy végig röpkülhessek a szobán és lengethessem a szárnyaimat.

— Igazán borzasztó, felháborító!

— És ami az éneket illeti, hát mondjad csak, énekelhetek-é ily állapotomban?

— Nem, ezerszer nem!

— Amióta itt vagyok, egyetlen hang sem fakadt tiszta szivemből.

— Nagyon természetes.

— Oh Istenem, bárcsak már meghaltam volna!

— Valóban, ez volna a legjobb sors, amit barátaid kívánhatnak neked, mondá az álnok macska. Nézd csak, véletlenül nyitva felejtették a kalitkád ajtaját. Repülj ki, és...

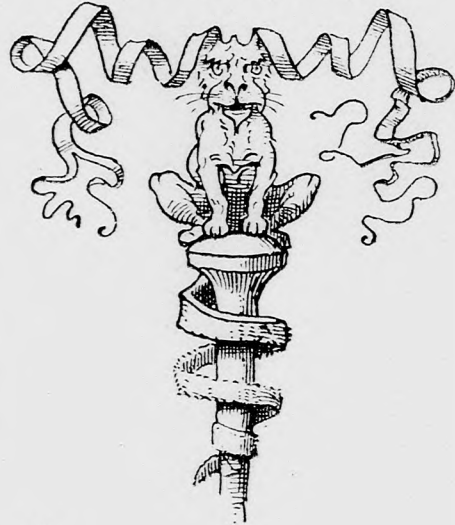
— És?

— És én bizton megszabadítlak minden kinodtól, felelé Czirmiák, aki már ugrásra készült.

E szavak hallatára a pinyőke rémült sipításba tört ki, mire a szobába jött úrnője Magduska, aki a macskát elkergette.

TÓTH ELEMÉR.

A KAPUS KUTYÁJA.

AZ ÉN gazdám a miniszter

Kapusa,

Reggtől estig ottan áll a

Kapuba.

Én meg vagyok a gazdámnak

Kutyusa,

Ki onnan a csavargót el-

Ugatja.

Ha a gazdám távol, oda

Ülök le:

Ezüst bunkós nagy botjának

Heggyibe.

Fülem-farkam úgy megnyíjtom-

Hegyezem:

Be nem lép, ha nem bocsátom,

Senkisé!

Kusza mondat.

— Hogy szeditek rendbe? —

*Király volt király Kálmán mondá bölcs
említés aki boszorkány se essék tehát nincs
azt róluk.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 13-dik számában közölt számtani feladat megfejtése:

100.

Helyesen fejtették meg: Gulácsy Irén, Fialka Mariska, Csérgő Lenke és Ilon, Baudi és Gabi, Stern Károly, Katzburg testv.

*

A »KIS LAP« XXXVIII. köt. 13-dik számában közölt találós mesék megfejtése:

Ki mint vet, úgy arat.
Ember tervez, Isten végez.
Ki korán kel, aranyat lel.
Talpra magyar, hi a haza.

Helyesen fejtették meg: Keleti Irén, Hermine és Jenő, Sugár Katicza, Nagy Zsigmond (kinek az írása? F. b.), Schlesinger Bódog, Kertész Tibor, Gschwindt Ernő, Prettenhoffer Pistike, Buzárovits Augusta, Unger Lajos és Ferencz, Hirsch Serena, Schuler Gusztika, Iró Lajos, Markó Matild, Oltai Bella és Károly, Hirschler Jolán, Sigray Antal és István, Schaffer Mariska és Gézuska, Schossberger L. Giduska, Zsigmond Zoltán, Mezey Berta, Fazakas Józsi, Leopold Irén, Österreicher Magda és Miczi, Végh Józsa, Kaltnecker Györgyike, (kinek az írása? F. b.) Seefehlner Emilia és Aranka, Holzwarth Emilia és Ferike, Robicsek Edit, Schlichter testvérek, Szeszler József, Freund Gyula, Névy Mariska, Eördögh Rózsi, Langfelder Olga, Halász Bálint, Führer Ilona, Tusák Angyalka, Tóth Elemér, Duschnitz Anna, Titze György, Zonda Irma, Jászffy Blanca, Berger Irén, Tóth Etelka, Strakovics Malvine és Aranka, Beck Irén és Sarolta, Gutvillig Angela, Pollák Alfréd, Gulácsy Irén, Pollák Dezső (részben), Székely Katinka, Bechert Ilka (porzóval behinteni az írást illetlen. F. b.) Bogdánffy Katinka és Lenke, Visontai Ilonka, Apáthi Flora, Bernáth Emil és Dezső, Szent-Imrey Tamás, Grósz Miklós és Sándor, Messer Rudolf, Csérgő Lenke, Ilon Baudi és Gabi, Plotényi Jenő és Géza, Beck Blanca, Janovitz Margit, Fáy Pista, Nagy Irma és Béla, Timár Ella és Stefania, Czárán Zoltán és János, Popper Árpád, Bende Janika, Ritter Sanyi és Lajos, Murárik Bercezi, Lang Mariska, Otocska Lenke, Tallián Irma, Gr. Cziráky Janne, Proszvimmer Béla, Ivánts Margit, Polgár Mariska (részben).

*

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 14-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

H
h u n
k e n y é r
K a t a l i n
p a r a d i c s o m
H u n y a d i J á n o s
S z e n t J á n o s
k a r á c s o n y
f o n á l
b o r
s

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Ágota, Sigray Antal, Markó Matild, Bernáth Emil és Dezső, Szent-Imrey Tamás, Apáthi Flora, Uferbach Gizella, Nagy Margit, Maller Margit és Imre, Finitzer Gizella, Katzburg testvérek, Langfelder Olga, Messer Rudolf, gr. Cziráky László, Vavrik Póli, Sigray Antal és István, Lipsey Jenő, Visontai Ilonka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Dr. R. M. Elfelejtette, hogy a borítékon használt rendes kézírása révén rátérhetek a belső kézirat szerzőjének nyomára, aki »butaságnak« mondja azt, hogy a gőzfeckendő »elfojtja« a tüzet. Hát mi egyebet cselekszik a gőzfeckendő? Várom tanítását, ha ugyan jobbnak nem vallja, tükör elibe állani s jól megpirogatni önmagát, mint épp oly neveletlen, mint tudatlan tacsót, aki doctori címet bitorol, s még a szófűzéssel sincsen tisztában. De hát ilyen vásott gyermek is akad az én kis hiveim között, mint konkoly a tiszta búzában! Álnév alatt vakmerő, de megnevezni magát gyáva. Ám azért legyen neki megbocsátva. — **Szedor Annuska.** Az ibolyás leveled nem csak ettől a virágtól, de szerető lelkedtől is illatos. A Hármort ismerem, gyönyörűnek vallok magam is. Kívánom, hogy oly boldog órákat tölts a szép tó partján, mint egykor én. — **Philipp Pista.** Annak, hogy neved kimaradt, csak az a magyarázata, hogy soraid nem jutottak el hozzám. — **Ráth Vilma.** Igen szívesen veszem az Ilonka levelét is. — **Fülöp Mariska.** A kedves soraidban kifejezett érzelmeidet nagyon köszönöm. — **L. I.** Szép igyekezetről tanuskodó művecske, mely azonban a közölhetés szigorúbb mértékét meg nem üti még. A kézirat egy hétig átvethető. — **Adler Irén.** Nincs olvashatóan leírva. Várom a gondosabb munkát. — **Titze György.** A szép előmenetelért bizonyosan kijárt már a sok

piros tojás. — **Duschnitz Anna.** Örömd, melyet a »Kis Lap«-ban lész, nekem is örömömre szolgál. — **Halász Balint.** Nem lesz nagyon könnyű? Az egyikkel kísérletet teszek. — **Ifj. Szent-Imrey Tamás.** Reményem, szembajod már most teljesen mulóban van. — **Redlich testv.** Türelem rózsát, esetleg »sastollat« terem. — **Schaffer testv.** Néztétek azt a bizonyos rovatot? — **Heimbach Irénke.** Leveledet nem kaptam. — **Bogdánffy Katinka és Lenke, Dessewffy Antal.** Olyan dolgokat kérdeztek s olyak ismeretést kívánjátok, amiket megtaláltok minden tankönyvben. Ki találta fel a puskaport, mióta lakják a magyarok Magyarhont, stb. mind olyan kérdések, melyekre válaszolni nem az én hivatásom. Hiszen még az is eszetekbe juthatna kérdezni: Isten hány nap alatt teremtette a világot s Ádám apánknak ki volt a felesége? — **Fodor testv.** A vitéz apró kacák elől gyáván menekülő nagy japáni ludak csakugyan tanulságos képét nyujthatták annak: az erély mennyivel többet ér az erőnél. Csak abban tamáskodom, valljon azok a japáni ludak csakugyan három akkorák-e mint a mi ludaink, s a kacsátok valóban »porszemnyi« kis állatok. Természetráji megfigyeléseknél különösen fontos a helyes árnyok szemben tartása. — **Kopcsák Lujza, gf. Cziráky Jeanne, Nagy Irma, Zalai Honka és Béla.** A következő hosszabb elbeszélés nem fog elmaradni az »Erdő tilka« mögött, mely amnyira megnyerte tetszésteket. — **Csihal Hortensia.** Ujabb leveleddel meg vagyok elégedve. — **Toth Elemér.** Ha még másutt meg nem jelent, szívesen közlöm. Ird meg, honnan merítetted. Kéziratot nem szokás már beporozni. — **Fülöp Mariska.** Bővítéssel fog megjelenni. — **Sziklai József.** Kár, hogy a történetkéd, melyet csinósan mondasz el, nem elég érdekes. Hogy a macska a vigyázatlan madárkát megöli, szomorú ugyan, de nem új dolog. Ha több olyan vonást említhetnél föl, mint amilyen az is, hogy az egyik kanári maga tudta a kalitkája ajtaját kinyitni: örömet közölném. De jövőre sikerülni fog neked ez is. A képrejtvény nagyon is könnyű. — **Végh Józsa.** Ha a te zéródat tojásnak rajzoltatom, rögtön kiszül az egész; ha meg nullának hagyom meg, senki arra rá nem fog térni. Ujat kérek. (Fiú vagy-e vagy lány? Mert sok kis lány az a végű Józsa nevet nőnévnek tartja, pedig az férfi-név, mint a Miska, Gyula, Pista, Géza, Gyurka, Béla, stb.) — **Szeszler József.** A rejtvények megfejtése hol maradt? Csak nem dölhetek neki magam a kihüvelyezésnek? A rejtvényel a megoldást is be szokás küldeni; az én dolgom aztán a feladvány s a megfejtés alapján összevetni: közölhető-e? — **Jászay Blanca.** Egy hasonlót már elfogadtam. Várok egy újabb kísérletet. — **Ung-**

várról két rendbeli munkát, levelet s megfejtéseket kaptam név nélkül. Irójuk a nagy buzgalomban úgy látszik megfelejtkezett róla, hogy nevét sorai alá jegyezze. De a beküldő magára fog ismerni ez üzenetből. A versek prózai kidolgozása most is dicséretes. Azért mondom »is«, mivel hasonló küldeményre emlékezem.) Szívesebben vennék azonban önálló, eredeti dolgozatot. A használt levél-bélyegek jelentőségéről már több ízben szólottam, hogy t. i. azok művelődéstörténelmi becstel bírnak. Mint az idegen népek viselete, szokásai, élete s működése jeleinek egyike: a levélbélyeg is érdeklél bír. Minden nagyobb városban egész börczéi állanak fenn a közlekedési értékjegyek e kiszolgált példányainak. Az ily központokban a magyarhont kiválthatjuk az idegenért, amely annál becesebb, minél távolabbról kerül, minél régibb keletű. A hozzám beküldött lev. bélyegeket egy szorgalmas szegény fiúcskának juttatom, ki több év óta ezek árából szerez be egy-egy szükséges könyvet vagy ruhadarabot. — **Sigray Antal.** Besoroztam. — **Osváth Ferencz.** Ügyes. A sajtódot? — »A moharózsá«. Mihelyt elolvasom, ami nem sokára lesz, megadom a választ. — **Toth Etelka.** Az Ungvárra szóló üzenetből te is érthetsz. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értesítő.

Lejárnván a két rendbeli pályaművek beküldésének határideje, melyet néhány késedelmek kedvéért a mai napig megnyujtottam: az ezentul beérkezett verseny-dolgozatokra nem lehetek már tekintettel. Oly nagy számmal jöttek a kéziratok, hogy figyelmes elolvasásukra tetemes időt kell fordítanom. Igazság és méltányosság esorbát ne szenvedjen. Épp ez okból a legjobbnak vallott, tehát pályabér-nyertes két munkálatot csak a jövő havi első számban (mely május 4-én jelen meg) fogom közölni.

Budapest 1890. április 15.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakoztak: Katzburg testv. 3 frt., Gottlieb Frida 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.